

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίαν και υπό του Οίκουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΣ ΔΙ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκλήρωται δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.—Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὅδοσ Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—τόμ. 10^ο

Ἐν Ἀθήναις, 29 Μαρτίου 1903

Ἔτος 25^ο—Ἀριθ. 13

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι. (Συνέχεια)

«Πές τῆς Διονυσίας νά μου γράψῃ, ἕνα μεγάλο-μεγάλο γράμμα, ἄν δέν ἔχῃς καιρὸ ἐσύ, καὶ νά μου τὰ πῆ δλα μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σῖγμα. Πῶς τὰ καταφέρνει ἡ Ροζαλία; Τὴν ἀκούει τώρα ὁ Κεμπάν; Πές τῆς νά μή του ρίχνῃ πέτρες γιατί τοῦ φαίνεται πῶς εἶνε παιγνίδι; θά τὴν κοιτουλήσῃ καμμιὰ ὦρα καὶ θά τὴν ρίξῃ κάτω, γιατί κ' ἐγὼ πού εἶμαι μεγάλος, ἔπερτα καμμιὰ φορά. Ἐδῶ ὑπάρχουν κατὶ μεγάλες ἀγελάδες, πού φαίνονται σάν ταῦροι; ἀλλὰ δέν κάνουν καλὸ γάλα σάν τὴν Ἀστέρω μὰς. Τί κανεὶ ἡ Κανέλλω; Ὁ Βερνάρδος μου λέγει, ὅτι σὲ κατὶ ἄλλους τόπους, οἱ γίδες σκαρφαλώνουν ἔστὰ ψηλὰ δένδρα. Ἀλλὰ ἐγὼ δέν τὸ πιστεύω. Ὅθ εἶνε ἀπὸ τὰς συνειθισμένους του φευτιές.

«Πές τῆς Ροζαλίας νά μου φιλήσῃ τὸν καὶ μένος μου τὸν Κιντού... Μοῦρχειται πάντα νά κλαίω, ὅταν σὰς θυμάμαι, ἀλλὰ ὁ Νορζέκ καὶ ὁ Τζανῆς λέγουν ὅτι εἶνε ἐντροπή γιὰ ἕνα μούτσο, νά ἔχῃ μάτια δακρυμαμένα... Ὅταν δέν μπορῶ πιά νά βαστάξω, πηγαίνω καὶ κρύβομαι εἰς τὸ θωράκιον, (ἔστὴν κ' ὀ φ α). κ' ἐκεῖ κλαίγω μὲ τὴν ἡσυχία μου. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νά μὴν το πῆς κανενός, γιατί θά με περιγελάσουν.

«Σὲ γλυκοφιλῶ, ἀγαπητῆ μου μητερούλα. Σ' ἀγαπῶ πολὺ, καθὼς καὶ τὰς ἀδελφές μου. Πές τῆς Μαρούσας, ὅτι τὴν συλλογίζομαι συχνὰ καὶ ὅτι τὴν ἀγαπῶ, γιατί ἐστάθη καλὴ γιὰ σένα.

«Καὶ τώρα, ἐπειδὴ δέν ἔχω τίποτε ἄλλο νά σου πῶ, τελειῶνω τὸ γράμμα μου. Τρεῖς ἡμέρες τὸ γράφω! Καὶ εἶμαι κατατρωμένος, ἀπὸ τὸν πολὺν κόπο πού μου δίνει τὸ γράψιμο... Προτιμῶ τῆ δουλεῖα εἰς τὸ καράβι!

«Σὲ φιλῶ καὶ πάλι μητερούλα, καὶ τὰς ἀδελφές μου, καὶ τὴ Μαρούσα καὶ ὅλους πέρα-πέρα.

«Ὁ υἱὸς σου Ἀνδρῆκος Μοράνδος, ναυτόπαις εἰς τὸ Ζά ν-Μ π ἄ ρ τ.

«Τὴν 28 Μαΐου 1840.»

Ὅκτὼ ἡμέρας ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἐκτετακμένου αὐτοῦ γράμματός, ὁ Ζά ν-Μ π ἄ ρ τ ἔκαμνε πανιά καὶ ἀρμένικα πρὸς τὴν Βραζιλίαν.

Καὶ τὸ ναυτόπουλο ἦτο καταχαρούμενον, πού θά ἔδλεπε τόσους νέους τόπους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ὁ «Ζάν-Μπάρντ».—Θαλασσινὴ γῆ.—Τὸ εσωτερικὸν ἐνὸς πλοίου.—Ὁ Ἀνδρῆκος, ἀρχίζει τὸ στάδιόν του.—Τὰ χρονία ἀπὸ αὐτῆς τοῦ Βερνάρδου.

Ἐεῦρετε τί εἶνε ἡ αἰώ ρ α; Ἐνα κομμάτι καρβόκανον, κρεμασμένον μὲ σχοινία. Εἶνε τὸ κρεββάτι τῶν ναυτῶν, καὶ ὅσοι τὸ ἔχουν συνειθισμένον, δέν κοιμούνται ἄσχημα. Ἀλλὰ τὴν πρώτην νύκτα πού ἐπλάγισαν ὁ Ἀνδρῆκος εἰς τὸ παράξενο αὐτὸ κρεββάτι, ἔκακοπέρασε πολὺ. Κάθε κοινήμα τοῦ πλοίου

τὸν ἐτράνταζε, τὸν ἐξυπνοῦσε, τὸν ἐπονοῦσε... Καὶ τὸ πρῶτ' ἐσηκώθη μωδιασμένος, σάν νὰ εἶχε φάγῃ βεδιές.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπεν ὁ Τζανῆς, ὑστερ' ἀπὸ ἐξῆντα χρόνια ἀπὸ σήμερα, δέν θά θέλῃς νά κοιμάσαι ἄλλοῦ παρά ἐκεῖ-μέσα. Ἐεῦρετε, ἐξηκολούθησε, πού εἶσαι πολὺ τυχερός νά πρωτοταξιθεύῃς μὲ τὸν Ζά ν-Μ π ἄ ρ τ, τρικάταρτο καράβι ὀκτακωσίων τόνων!

Ὁ Ἀνδρῆκος ἐκύνταξε τὸν φίλον του, κ' ἐφαίνετο ὡς ἀπορούσεν ἀπὸ μέσα του, τί ἐγύρευαν ἐδῶ οἱ τ ὀ ν ο ι, τοὺς ἑποίους ἐσὸγγυζε μὲ τοὺς τόνους, πού βάζομεν ἐπάνω εἰς τὰς λέξεις...

Τότε ὁ Τζανῆς τοῦ ἐξήγησεν, ὅτι ὁ τόννος εἶνε μέτρον βάρους, τὸ ὅποιον ἰσοδυναμεῖ μὲ χίλια χιλιόγραμμα, (ὀκτακώσιες ὀκάδες,) καὶ ὅτι ὁ Ζά ν-Μ π ἄ ρ τ ἤμπορούσε νά φορτώσῃ 800 φορές 1000 χιλιόγραμμα. Καὶ τὸ ναυτόπουλον ἐσυλλογίσθη ἔτι παρῶ-

«Ὁ ναῦτης πού κρατεῖ τὸ σχοινί...» (Σελ. 98, στήλ. α')

μοιον πλοίων δὲν ἦτο δυνατόν νά ναυαγήσῃ ποτέ. Ἐν τούτοις, εἰς τὸ καταστρωμα, κατεγίνοντο νὰ μετρήσουν τὴν ταχύτητα τοῦ δρόμου τοῦ. Ἐἶχαν εἰς τὴ θάλασσα μίαν σανίδα τρίγωνη, δεμένη με μακρὸν σχοινί, τυλιγμένη εἰς μίαν ἀνέμη. Ἡ σανίδα ἔμενε στὴν ἴδια θέσι, ἀλλὰ καθὼς ἔπρεπε τὸ πλοῖον, τὸ σχοινὶ τῆς ἐξεδιπλόνητο με μεγάλην γρηγοράδα. Ὑστερ' ἀπὸ ἓνα λεπτόν, ἔβλεπαν πόντον σχοινί ἐξεδιπλόνη, καὶ τὸ μήκος αὐτοῦ τοῦ σχοινοῦ ἔδειχνε τὸ διάστημα ποῦ εἶχε τρέξῃ τὸ πλοῖον.

εἶνε μονοκόμματον ἀποτελεῖται πραγματικῶς ἀπὸ τρεῖς κατάρτια, τὸ ἓνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο. Εἰς τὴν κορυφὴν καθενὸς εὐρίσκεται ἐν εἶδος ἐξώστου με κάγγελα, ὁ ὁποῖος δομαζέται θωράκιον (κάρφα). Τοῦ ἐξήγησεν ἀκόμη, ὅτι κάθε μέρος τοῦ καταρτίου καὶ κάθε πανί, ἔχει τὸν ὀνόματόν του. Τοῦ εἶπε γὰρ τὸ πανὶ ποῦ λέγεται θ ὀ λ ὠ ν ἢ γ ἄ μ π ι α, καὶ γὰρ τὸ ἄλλο ποῦ λέγεται φ ὀ σ α ν ἢ π α π α φ ἴ γ κ ο ς, καὶ γὰρ τὸ θ ὀ λ ὠ ν ι ο ν ἢ π α ρ ὀ κ ἔ τ ο, — καὶ ἄλλα πολλά, σιγά-σιγά ἕως, διὰ τὰ ἐνοῆ καὶ τὰ ἐνθυμητὰ.

Ταχὺ ἔμαθεν ἡμέσως τὴν αἰτίαν τοῦ καιγῆ. — Παιδί μου, εἶπε πρὸς τὸν Ἀνδρῖκου, ὁ ὁποῖος ἐστρηγοῦριζε τὸν σκοπὸν τοῦ σαστισμένου δὲν θέλω πιά καιγάδες εἰς τὸ πλοῖόν μου. Δὲν θυμῶνται εἶτι με τὸ παραμικρὸν. Ἀνθρώποι, ποῦ πρέπει νὰ ζήσουν, μαζί πολλὸν καιρὸν, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμοιοῦν καὶ νὰ δείχνωνται συγκαταβατικοὶ ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον.

Μετὰ πέντε ἢ ἕξ λεπτά, ἕνας παρὰξενος ὄρουδος τὸν ἔλαμε νὰ ξαναγυρίσῃ. Ὁ κύρ Ἀνδρῖκος, ὁ ὁποῖος εἶχε καθῆ, ἐρρίχνητο με τὸς γροθιῆς ἐναντίον τοῦ κύρ Βερνάρδου. — Ἠσυχί! ἐφώναξεν ὁ πλοῖαρχος. Οἱ ἀντίπαλοι ἐχωρίσθησαν. Ὁ κ. Ταχὺ ἔμαθεν ἡμέσως τὴν αἰτίαν τοῦ καιγῆ. — Παιδί μου, εἶπε πρὸς τὸν Ἀνδρῖκου, ὁ ὁποῖος ἐστρηγοῦριζε τὸν σκοπὸν τοῦ σαστισμένου δὲν θέλω πιά καιγάδες εἰς τὸ πλοῖόν μου. Δὲν θυμῶνται εἶτι με τὸ παραμικρὸν. Ἀνθρώποι, ποῦ πρέπει νὰ ζήσουν, μαζί πολλὸν καιρὸν, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμοιοῦν καὶ νὰ δείχνωνται συγκαταβατικοὶ ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον.

Μετὰ πέντε ἢ ἕξ λεπτά, ἕνας παρὰξενος ὄρουδος τὸν ἔλαμε νὰ ξαναγυρίσῃ. Ὁ κύρ Ἀνδρῖκος, ὁ ὁποῖος εἶχε καθῆ, ἐρρίχνητο με τὸς γροθιῆς ἐναντίον τοῦ κύρ Βερνάρδου. — Ἠσυχί! ἐφώναξεν ὁ πλοῖαρχος. Οἱ ἀντίπαλοι ἐχωρίσθησαν. Ὁ κ. Ταχὺ ἔμαθεν ἡμέσως τὴν αἰτίαν τοῦ καιγῆ. — Παιδί μου, εἶπε πρὸς τὸν Ἀνδρῖκου, ὁ ὁποῖος ἐστρηγοῦριζε τὸν σκοπὸν τοῦ σαστισμένου δὲν θέλω πιά καιγάδες εἰς τὸ πλοῖόν μου. Δὲν θυμῶνται εἶτι με τὸ παραμικρὸν. Ἀνθρώποι, ποῦ πρέπει νὰ ζήσουν, μαζί πολλὸν καιρὸν, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμοιοῦν καὶ νὰ δείχνωνται συγκαταβατικοὶ ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον.

Μετὰ πέντε ἢ ἕξ λεπτά, ἕνας παρὰξενος ὄρουδος τὸν ἔλαμε νὰ ξαναγυρίσῃ. Ὁ κύρ Ἀνδρῖκος, ὁ ὁποῖος εἶχε καθῆ, ἐρρίχνητο με τὸς γροθιῆς ἐναντίον τοῦ κύρ Βερνάρδου. — Ἠσυχί! ἐφώναξεν ὁ πλοῖαρχος. Οἱ ἀντίπαλοι ἐχωρίσθησαν. Ὁ κ. Ταχὺ ἔμαθεν ἡμέσως τὴν αἰτίαν τοῦ καιγῆ. — Παιδί μου, εἶπε πρὸς τὸν Ἀνδρῖκου, ὁ ὁποῖος ἐστρηγοῦριζε τὸν σκοπὸν τοῦ σαστισμένου δὲν θέλω πιά καιγάδες εἰς τὸ πλοῖόν μου. Δὲν θυμῶνται εἶτι με τὸ παραμικρὸν. Ἀνθρώποι, ποῦ πρέπει νὰ ζήσουν, μαζί πολλὸν καιρὸν, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμοιοῦν καὶ νὰ δείχνωνται συγκαταβατικοὶ ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον.

ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Vrehat] ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΞΕΝΟΜΑΝΙΑ Ἀγαπητοί μου, ἀν-ἐλ-ε-γ-α προχθές, ὅτι δια νὰ κρῖνω μετὰ δικαιοσύνης τοὺς ξενίζοντας κατὰ τὴν γλῶσσαν, πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὴν συνήθειαν καὶ τὴν ἀνάγκην, ἀπὸ τὴν μανίαν καὶ τὴν σκόπιμον περιφρόνησιν. Ἡ συνήθεια ἔχει τὰ ὀ-ριά της· ἐπίσης καὶ ἡ ἀνάγκη. Ὅταν λοιπὸν τὰ ὑπερβαίνῃ κανεὶς εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ξένων λέξεων, φανερόν ἐστι ἔχει τὴν μανίαν νὰ ξενίζῃ, καὶ ὅτι ἡ περιφρόνησις του πρὸς τὰς ἐλληνικὰς λέξεις, πρὸς τὴν γλῶσσαν του, εἶ-

με σκόπιμος περιφρόνησις, ἀξία πάσης μομφῆς καὶ κατακρίσεως. Πρὸ τινων ἡμερῶν ἀκριβῶς, εἰς τὸ τράμ τοῦ Φαλλήρου, ἤκουσα μίαν δεσποινίδα, — καλλίστην ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας, μ' ἐλληνικώτατον φεῦ! καὶ ιστορικώτατον ὄνομα, — νὰ λέγῃ πρὸς τὴν φίλην τῆς: — Τί μπρονόμι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος! Μόνον ντιλέ, σὲτ ἐν νυγλάν! . . . Τὸν ἐγνώρισες καὶ σύ, ντιέ-πα; — Ναι, ἀλλὰ δὲν μου φάνηκε τόσο κουτός! εἶπεν ἡ φίλη τῆς. — Ἀλλὰ ὅταν ντιλέ σιγά-σιγά θά μου πῆς ὅτι εἶνε ξενί. . . Ἀγκαλιὰ ἔχασα . . . σὺ εἶσαι πάντα τόσο καλὴ, σι ἐντυλζάντ!

Καὶ ἡ ὀμιλία ἐξηκολούθησε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἀλλ' εἴμπορετε νάτην κρίνετε ἀπὸ αὐτὸ μόνον τὸ κομμάτι: "Ὅλαι σχεδὸν αἱ γαλλικαὶ λέξεις καὶ φράσεις, τὰς ὁποίας μετεχειρίσθη ἡ ξενίζουσα δεσποινίς, ἔχουν τὰς ἀντιστοιχίας τῶν ἐλληνικῶν, ὡραίας, ἐκφραστικῶς, κοινοτάτας καὶ εὐχρηστοῦς. Δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς λέξεις ἐκείνας, τὰς ὁποίας σὰς ἀνέφερα προχθές, καὶ τὰς, ὁποίας μετεχειρίζομεθα κατ' ἀνάγκην ξένων, εὐχρηστοὶ εἰς τὴν κοινὴν ὀμιλίαν, ἢ ἀπὸ ἐκείνας τὰς ἄλλας, τὰς ὁποίας ἐβουλεύσασαν οἱ κάποιος ἀνεπιτυγμένοι νὰ τὰς λέγουν γαλλικά. Ἡ ἀθηναία δεσποινίς ἤμπορουσε κάλλιστα νὰ εἶπῃ: « Τί σκανδαλιάρης . . . Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, Ἀνδρῖκε! δύσκολα θά διορθωθῶ. Ἄμα μοῦ ἔλθῃ σὶδὸ νοῦ μίαν πονηριά, θά τὴν κάμω, — καὶ νὰ ταποτελέσμαται! ἐπρόσθεσαν ὁ ἀνόητος, δείχνων εἰς τὸν Ἀνδρῖκου τὴν μειωπισμένην του βράχιν. [Ἐπείτα συνέχεια]

— και η σωτηρία έρχεται. Οι διεφθαρμένοι, όσοι και αν είναι, δεν θα ισχύσουν να διαφθείρουν μέχρι τέλους έν Έθνος, του οποίου η πρώτη των αρετών υπήρξε πάντοτε η φιλοπατρία. Οι καλοί, οι άγνοοι και αδιάφθοροι, — κατά την γλώσσαν όπως και κατά τα αισθήματα, — θα είναι πάντοτε περισσότεροι. Και τον πυρήνα αυτών θάποτελήτε σεις!

Σας ασπάζομαι ΦΙΛΙΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΟΥΛΟΥΑΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(Μέλος της «Νεότητος»)

Βραβεύθεν

Είς τον Μ. Διαγωνισμόν της Καλλιγραφίας

Γ' 18η Φεβρουάριου, σελ. 46-7

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

12

Και όλίγη γλωσσολογία

Έπιστολαί άρχισαν να μου έρχωνται βροχιά δόνη, και πρέπει να έπινοήσω νέου είδους... όμβρέλλαν. Έν τώ μεταξύ ίδού μία χαριτωμένη, — όχι όμβρέλλα, άλλ' έπιστολή, — την όποιαν μου έστειλε γνωστή σας φίλη του κ. Φαίδωνος:

«Έλλόγιμε κύριε! Καγχάζω, αναγνωρίζοντας τα όμέτερα Αλογοπαίγνια, άλλ' ινατί όνομάζετε ταύτα ούτωσί χυδαίως; Ένωώ τώ πρώτων της λέξεως συνθετικόν: η λέξις αλογον, εκτός του ότι είνε εις άκρον χυδαία, είνε και εις άκρον άδικος. Πάντα τα ζώα είνε αλογα, ο δε νοημονέστατος έππος τώ ήκιστα πάντων. Ό χυδην λαός άδικεί τά μέγιστα τουτον μόνον αποκαλών αλογον. Όθεν προτείνω ομίν να μετονομάσητε

τά όμέτερα Αλογοπαίγνια επί τώ όρθότερον, τώ έλληνικώτερον και δικαιότερον: Ι π ο παί γ ν ι α. — Έρωσθε. Όπως όμετέρη, Ανδρομάχη Ψ...

Ένωήσατε, πιστεύω, ότι πρόκειται περί της φίλης μας Δεσποινίδος Παρουσών. Δεν άμφιβάλλω τώρα, ότι ή Δεσποινίς Α δ ά ν Ν τ ε ρ ν ι ε ρ θά μου προτείνη την λέξιν jeu-de-cheval.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

«Έγελούσαν όλοι, άλλ' εκείνος ήτο σοβαρώτατος. Ούτε τώ παραμικρόν χαμόγελον, ούτε ή παραμικρά σύσπασι των μυών του προσώπου του. Ήτο άστειώτατος!

«—Και πρέπει, κύριοι, — έξηκολούθησε, — να όμολογήσετε μαζί μου, ότι ή όμβρέλλα αυτή δεν είνε δυνατήν να έπήγε μόνη της ως τώ σπίτι του κυρίου πλοίαρχου! Άρα ή κατηγορουμένη είνε ένοχος! Τώρα είμεθα έτοιμοι ναποδείξωμεν ό,τι είπαμεν. Ας προσέλθουν οι μάρτυρες! Αί καταθέσεις των θα σας χαντακώσουν, κυρία! (Αυτά άπηυθύνοντο πρòς την Ξένην, άλλ' έπρεπε να εδλέπατε με τί κεραυνοβόλον βλέμμα, με τί άγρίαν έκφράσιν προσώπου!)

«Πρώτος μάρτυς ήτο ή Χαρά. «— Πλησιάζατε, κυρία! πλησιάζατε άκέρη. Είπητέ μας όλα όσα γνωρίζετε περί της προκειμένης υποθέσεως.

«— Θα σας τώ πώ, κύριε.

«— Έμπρός!

«— Νά, ή Αιμιλία Χώβ είχε μαλλιά διπλά άπ' όσα της έχρειάζοντο, και ή Ξένη Γκλιβδινς της τά έκλειψεν όλα... και τώ μονά και τώ διπλά.

«— Και τί άποδείξεις έχετε;

«— Δεν έχω άποδείξεις, κύριε! άλλ' είμαι βεβαία! αυτό δεν είνε άποδείξεις;

«— Μη βιάζεσθε, κυρία, μη βιάζεσθε. Σας έρωτώ, πού στηρίζετε την κατηγορίαν σας;

«— Ορίστε: ή κυρία Ξένη πού θα εύρισκε τώ σινδόν της, αν δεν τώ έκλειδεν από την Αιμιλιαν;

«— Λαμπρά! εξαίρετα! είνε ο Κάρολος, τρίτων τας χείρας.

«— Ό Γουίλ Κούρτις έκαιμεν εις την μάρτυρα μερικώς έρωτήσεις υπέρ της κατηγορουμένης, αι όποαί όμως δεν ήσαν πολύ εύφεις και ή μάρτυς έκάθησε.

«Την διεδέχθη ή Βιργινία Κούρτις.

«— Κατοικείτε πλησίον της οίκιας της κατηγορουμένης, μίς Βιργινία Κούρτις;

«— Μάλιστα, κύριε! λυπούμαι πολύ, άλλ' δεν είμπορώ να τώ άρνηθώ, γιατί εκεί-κοντά κάθομαι, πενήντα τώρα χρόνια και κάτι παραπάνω.

«— Κυτάξτε τώ μαλλιά της κατηγορουμένης.

«— Κυτάξω, μα δεν βλέπω τίποτα.

«— Κατηγορουμένη, βγάλε τώ καπελίνό σου. — Και τώρα, μίς Κούρτις, πήτέ μου, σας παρακαλώ, τί φρονείτε περί αυτών των μαλλιών;

«Έγελούσαν όλοι, βλέποντες την Ξανθην περρούκαν, την όποιαν έφορούσεν ή Ξένη. Ήτον από στουπί, σγουρή όλη και φουντωτή ως δάσος.

«— Λοιπόν; περιμένομεν.

«— Δεν μου φαίνονται άσχημα...

«— Τ' είν' αυτά;... Α! μάρτυς! μη λησμονήτε ότι πρέπει να καταθέσετε κ α τ ά της κατηγορουμένης και όχι ύ π έ ρ.

«— Με συγχωρείτε, κύριε, τώ είχα λησμονήση...

«— Λοιπόν, τώρα πού τώ θυμηθήκατε, τώ μαλλιά αυτά είνε ψεύτικα ή όχι;

«— Ψεύτικα, κύριε, βέβαια ψεύτικα. Αυτό ήθελα να τώ προτήτερα!

«— Δόξα σοι ο Θεός! άνέκραξεν ο Κάρολος με ύφος θριαμβευτικόν.

«Έκλήθη κατόπιν ή Δώρα Τέπιφ, ή όποία κατέθεσεν ότι ηδρεν εις τόν δρόμον ένα φαλλίδι, τώ όποϊον ανήκε προφανώς εις τόν δραστήν του έγκληματος. Και άφού ο Κάρολος απέδειξε, με τας καταθέσεις αυτάς, την ένοχην της Ξένης, ο Γουίλ Κούρτις, ο συνήγορός της, προσεπάθησε ναποδείξη ότι αυτά όλα δεν είχαν καμμίαν σημασίαν.

«— Η Μίς Ξένη δεν ήτο εις τώ Κιμπασέττον την ώραν πού διεπράχθη τώ έγκλημα, είνεμ ειμεθα εις θέσιν ναποδείξωμεν τώ α λ ο θ ι, και φέρομεν ως μάρτυρα την μίς Καίτην Χακκετ.

«— Δεν είξέρω τί θα πη αυτό τώ α λ ο θ ι, καλοί μου άφεντάδες, εδήλωσεν ή Καίτη άλλ' αν μου τώ εξηγήσατε, είμαι πρόθυμη να σας τώ ότι είνε.

«Οί δικηγόροι έκείτα ήρχισαν τας άγορεύσεις των. Ό Γουίλ ισχυρίσθη ότι άνθρωπος πού έχει μαλλιά εις την συνειδησί του, δεν είμπορεί να είνε παχός και ροδοκόκκινος σαν την Ξένην.

«— Κυτάξτε τώ πρόσωπον της κατηγορουμένης! άνέκραξεν είνε πρόσωπον ανθρώπου, ο όποϊος κοιμάται ήσυχός όλην την νύκτα, χωρίς να βασανίζεται από τύψεις συνειδήσεως.

«— Μην άπατάσθε, κύριοι! άντέτεινεν ο Κάρολος μόνον ένας θράσος κκοκέργος είνε ικανός να περιφέρεται

νύκτα με τσικούνη όμβρέλλαν. Όχι, ή Μίς Ξένη δεν είνε άθώα! την κατηγορεί τώ φαλλίδι πού ηδρεν ή μίς Δώρα την κατηγορούν οι φουρκέτες πού έσπειρεν εις όλον της τόν δρόμον. Τώ μαλλιά σας, κύριε δικαστά, δεν είνε άσφαλή, ούτε τώ ιδικά μου, ούτε των άλλων άξιοτήτων κυρίων και κυριών, πού είνε εδω, αν δεν παταχθώ, αν μείνη άτιμώρητον τώ μισαρόν αυτό έγκλημα. Έν όνόματι των κινδυνευουσών κεφαλών μας, ζητώ, εξαίτουμαι, έκλιπαρώ δικαιοσύνη!

«Κ' έφερε την χείρά του εις τώ κεφάλι, ως αν ήθελε να βεβαιωθεί ότι ή κόμη του δεν εξηφανίσθη, με τώση κωμικήν σεβαρότητα, ως τώ γέλωσ έπλήρωσε την αίθουσαν.

«Ο δικαστής έσηκώθη με μεγαλοπρεπή βραδύτητα. — τώ εχρειάσθησαν τρία όλόκληρα λεπτά δια να σηκωθώ! — έκήρυξε την Ξένην ένοχον και την κατέδικασεν εις ισόβια καταναγκαστικά οικιακά έργα.

«Τότε ή Ξένη προσεποιήθη ότι ελιποθύμησε. Η Καίτη Χακκετ της έβαλεν εις την μήτην την ταυθακοθήκη της δια να συνέλθη, και άφού μετα βίας τώ κατώρθωσεν, ή κατάδικος διεμαρτυρήθη με λυγμούς:

«— Είμαι άθώα, κύριε δικαστά, είμαι άθώα, σας βραίζομαι!

«— Οδηγήσατε αυτήν την γυναίκα εις την φυλακήν! είνε ο δικαστής άσυχκίνητος.

«— Σταθήτε! σταθήτε! τώ μαλλιά εύρέθησαν! έφώναξεν ή Μάγια Σέλδεν, καταφάνουσα με μίαν μεγάλην περρούκαν κόκκινην.

«Γέλια και χειροκροτήματα απέκρίθησαν από την αίθουσαν. Αλλ' ο δικαστής εδήλωσε σοβαρώς, ότι ή άνεύρεσι των κλοπιμαίων δεν είχε καμμίαν σημασίαν! άπαξ εξεδόθη καταδικαστική άπόφασις, δεν ήτο πλέον δυνατόν νανακληθώ, και ή κατηγορουμένη ώφριλε να ύποστη την ποινήν της, με την υπεράτην παρηγορίαν ότι υπέρσπεν άδίκως και ότι θαντημαίετο... εις τούς ουρανόσ.

«Και ή παράστασις έληξε. Θά τώ πιστεύσατε τώρα, κυρία Φάγγ, αν σας είπω, ότι ή έσπερις είχε λαμπράς συνεπειάς δια τόν Κάρολον; Η μίς Λαίχη πόντου, ή διευθύντρια μας, είνε ότι έχει πολύ πνεύμα και ότι θα εγένετο λαμπρός δικηγόρος. Η κυρία Δάδεν-πορ, πρòς την όποιαν άνεκοίνωσεν τας έντυπώσεις της, απέκρινθη ότι ο Κάρολος είνε «παιδί με μέλλον» και ότι έγγυάται περί της μελλούσης του έπιτυχίας. Οι λόγοι αυτοί έκαιμαν τόν γέρον της αίθούσης, και όλοι ήλλαξαν άμέσως συμπεριφοράν πρòς τόν Κάρολον. Αί Δεσποινίδες τόν ηυχάρησαν δια

την «πολύτιμον βοήθειάν τσου» και τώ είπαν ότι χωρίς αυτόν, — είνε ή άλλη θεια, — δεν θα εγένετο τίποτα. Η Χαρά πού έκαιμεν ένα σωφέ κ ο μ π λ ι: μέντα, και ή Δώρα μου είπεν ότι θά τον προσκαλέση εις την προσεχή συναναστροφήν της. Φαντασθήτε!

«— Δεν έχει τίποτα τώ πρόστιχον ο νέος αυτός, μου είπε. Φαίνεται ότι είνε από καλήν οικογένειαν δι' αυτό θέλω να τον πάρω υπό την προστασίαν μου, δια να γίνεται δεκτός παντού.»

«Κυρία Φάγγ, θα χαρά πολύ άνιδα τόν Κάρολον, να συμμερίζεται όλας μας τας διασκεδάσεις! άλλ' δεν βλέπω την ανάγκην να τον πάρη ή Δώρα υπό την προστασίαν της. Θα γίνεται δεκτός παντού, τώρα πού τον εγνωρίσαν και τον εξέτιμησαν όπως τώ πρέπει. Έκαμε, σας λέγω, την άριστην έντύκωσιν άπόψε, άφελής ως ήτο και φαιδρός, χωρίς άθαιδαν άλλ' και χωρίς δειλίαν, εις όλα τώ μετρημένοσ και σωστόσ.

«Έβόρυσσα άκόμη τόν σκουφόν μου κ' έβουήθησα εις την διανομήν των παγώντων, όταν ή μίς Ο' Νέιλ μ' έκλησίασε και μου είπε:

«— Γιατί δεν βγάλλεις αυτό τώ σκουφό; γιατί έκουρεύθης;»

«Ποίος λοιπόν της τώ είπεν;...

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'

Ό μπαμπάς και ή μαμμά του Τάκη και τού Τοτού, — όπως όλοι οι μπαμπάδες και οι μαμάδες, — ήθελαν να μάθουν από τώρα, αν και δεν ήταν καμμά βία, τί θα γίνουν τώ παιδιά των άμα μεγαλώσουν, για ποιό επάγγελμα είχαν κλίσι.

— Έλα εδω, Τάκη. Τί θέλεις να γίνης εού; ρωτά ο μπαμπάς.

— Ό,τι θα γίνη και ο Τοτός.

— Αμή σύ, Τοτέ;

— Ό,τι θα γίνη και ο Τάκης.

— Αυτό δεν είνε άπάντησις. Θέλεις να γίνης άξιωματικός, μηχανικός, γιατρός, έμπορος; Τί;

— Ό,τι θέλει να γίνη ο Τάκης.

Άδύνατον ναποκριθούν τίποτε άλλο! Τώ γουδι τώ γουδοχέρι!

— Τελοςπάντων, λέγει ή μαμμά, αν γίνουν ό,τι θέλουν. Εμείς είμεθα βέβαιοι, ότι θα είνε πάντα αγαπημένοι, ένωμένοι, σύμφωνοι, και θα βοηθώ ο ένας τόν άλλον.

(Έπεται συνέχεια)

Όλίγον έλειψε να μου πείση ο δίκκος. «— Και γιατί τώ έκαμες αυτό;»

έξηκολούθησεν ή περιεργή Δεσποινίς. «Εύτυχώς ή Χαρά εύρέθη πλησίον μου. Είνε τώσον εύφυής, ώστε δεν τώ χάνει ποτέ, όταν πρόκειται να βοηθήση φίλην της. Κάμνει τώ χέρι της έτσι, και διαμίας μου βγάλλει τόν σκουφόν.

«— Κυρίαί και κύριοι, λέγει, σας παρουσιάζω μίαν Δεσποινίδα πού της έκοψαν τώ μαλλιά, δια να ξελαφρώση όλίγον τώ κεφάλι της, τώρα με τας μεγάλες αυτές ζέατες.»

«Έγίνα κατακόκκινη! άλλ' έπροσπάθησα να μειδιάσω επυχάρτως και να κάμω την ώραϊοτέρα μου ύπόκλισιν.

«Τί φωνές, τί γέλια, τί χειροκροτήματα! Αλλά τώ κακόν πού είνε δεν περιγράφεται, όταν ήκούσθη ή Ξένη λέγουσα με ύφος ήλιθιον:

«—Καλέ, μήπως της τα έκοψα εγώ, χωρίς να τώ καταλάβω;

«Λοιπόν έτελείωσε, κυρία Φάγγ. Όλοι με είδαν με τώ κουρευμένο κεφάλι, και αύριον είμπορώ να υπάγω εις τώ σχολείον, χωρίς να ύποστώ πολλὰς έρωτήσεις. Και να ιδήτε, πού πολλοί έπίστευσαν ότι τώ έκοψα έπίτηδες δια την παράστασιν!»

[Έπεται συνέχεια] ΚΙΝΩΝ ΑΛΕΞΙΑΣ

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Αδελφίντων: — ή Αρθε του Παρθασού με την Κάλαν, Λευκή, Ακακίαν, Πράσινη, Έφοχή, Κόκκινη Καπελάκι και Κυκλαμιάν — το Πεπρωμένον με τον Άγγελον της Αγάπης, Ανδρόλιον της Έρμων, Αδραν της Κερκύρας, Όρειον Θερμής Νυκτός και Ίδακική Γλυκύτητα — το Σηΐλαιον Λοξακατή με την Ναυοπούλιαν της Άνδρου, Όχηον του Σηκουάνα, Όφελτιον Τρωαδίτην, Αργυρόχορον Φωγην και Αφρικανικών Ηλιον — ή Αάτρις του Όραίου με το Όρειον Θερμής Νυκτός, Έρδοχον Μεσολόγγιον, Ηγεμόνα του Φωτός, Βράχορ του Φαλήρου και Νερόφειδο — ή Έντυχής Θητή με τον Διοβολογιατρον, Νεράιδαν των Σπετσών, Πελαϊκήν Νύκτα, Παταχοδ Παρόντα και Ταπεινδ Γιοσεμί — ο Απόγονος του Νέστορος με τον Κουσαμύδορ, Κόρη των Άλλων, Τράταν του Έσφιπου, Σερπαντιν και Άγρο Περιστεράκι — ή Αοσις της Αθηνάς με την Όχηον του Σηκουάνα, Έρωδάδη Νύκτα, Όβελισκορ της Κλεσαζτρας και Θεοπροβλήτων Μωρηΐλ — το Έρδοχον Μεσολόγγιον με τον Όφελτιον Τρωαδίτην, Τπερήφανον Ίπιλα και Βεργγισιον Παρθόν — ο Πόργος Αίγγελ με την Κερκυραϊκήν Νύκτα και Μη μου Άπτον — ο Άετος της Έρμων με την Πικραμένη Καρδούλιαν, Άρθωφόρορ Κάνιστρορ και Νεράιδαν των Σπετσών — ο Νιαγαρος με τον Απόγονορ του Νέστορος, Ζακπίδα, Έρρυθρόρ Νέφος, Άστροναυτοπούλιαν και Μεσημβρινήν Ακτήν — ο Ίπποτης του Μεσαιωνος με την Βούκιδα Ήραν, Αάτριδα του Όραίου και Ατρομήτορ Έξερυνήτην — το Γαλανδόν Κύμα με τον Ααφροστεφην Ναυαρχον, Κεντρι, Σαρθόν Βοσκόν και Πρίγκιπα των Άθηνών.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή Διάπλασις προς τους φίλους της: Τσιγγαρέλιαν (έχει καλώς μου όφελεις όπως μίαν δραχμήν) Ατρομήτορ Έξερυνήτην (ευχριστώ πολύ δι' όσα γράφεις) Έρδοχον Μεσολόγγιον ([Ε] διά την ωραϊαν περιγραφήν του όνειρου) Ξανθόν Βοσκόν (πιθανόν να έσταιλις και άλλα ωραιότερα, αλλά ίσως δεν θα ήσαν ελεύθερα έπειτα άσχημια είναι αυτό...) Ηώτος Βίμαι, Άγγελορ της Αγάπης (άλλαξε, αν νομήςεις ότι αυτό θα σε ώρελήση... εις την ταμπλίαν!) αλλά το ψευδώνυμον που θέλεις, δεν μου άρ- σαι: Ξ, τί λές; δεν βρίσκουμε κανένα άλλο...) Α. Κουσαμύδορ (έλληθη ευχριστώ πολύ) Νεαρόν Ήθοποιον (έσταιλα ο έθαυμάσιος Όρενόκος δεν υπάρχει χωριστά, άλλ' έντός του τόμου του 1911, ο οποίος τιμάται σφ. 7. έλπίζω ότι θα μου γράψης συχνά) Μεκρόν Καλλιτέγγην (πρέπει να έχη ψευδώνυμον, διά να τή άπευθύνης πληροφορίαν) στείλε μου το κάτομα να το διαβάσω) Γαλανδόν Κύμα (δεν ήθευρα πως ήθελες να δημοσιευθ ή άλλη πληροφορία σου: με το παλαιόν ψευδ. ή με το νέον;) Τσιγγαρέλιαν (ή όποια έγνώρισες πολλούς συνδρομητάς μου με ήσαν, και ήναψε και αυτή από το πύρ, το όποιον κινεί κ' εκείνους, και έκτοτε δεν κάμνει άλλο παρά να ομιλή δι' έμέ, σπό σπής, στο σχολείον, παν- τού είνης, βλέπετε, γρηάτη Διάπλασις!) Κατεργαράσκορ (ο όποιος όμολογεί, ότι καμμιά φορά θα κόψη και καταγραφάς...) Γραμ- τομητόσκορ ([Ε] διά την ωραϊαν επιστολήν ένα κακόν μόνον είχε, που ήτο γραμμένη με κόκκινην μελάνην) έκτενης ή έμμετρος πληρο- φορία και που τόπος σήμερα!) Αάτριη της Αήμητρος (αι λύσεις σου λαμβάνονται έμπρο- θέσμιαι: προς το παρόν δεν υπάρχει έλις να έκδίδεται το φυλλάδιόν μου της εβδομάδος, παρά μόνον... αν κερδίση κανέν από τα πολλά και ποικίλα λαχεία που ήγόρασας και ταυτο, δίδει έχεις την ευγενή δεάθεισιν να ήγης

χορηγός και ως λέγεις άνεργούς των Έλληνο- παιδών: κανείς από τους τωρινούς κλουσίους δεν το έσκέφθη αυτό: μόνον οι μέλλοντες κλουσίαι το σκέπτονται: ας ήσασιν!) Έλένη Β. Μα- λίτα (ευχριστώ πολύ και διά το νέον έσπά- θωμα: θα ήγην ως έπιθυμάς) Γλυκύλαλορ Όρον και Βούκιδα Ήραν (ήθελα να σημειώ- σω μερικά εύσημα διά την χαριστωμένη αυτήν επιστολήν, άλλ' εις ποίον από τους δύο, ή μάλλον και τους τρεις;) Αύραρ της Κερκύρας (ή Τσιγγαρέλλα μου γράφει ότι έσταιλις το δελτάριόν σου εις τον Λάωρ Μαργαρίτην, ο όποιος εύρισκται εις το Μόναχορ) Ίδακική Γλυκύτητα (μα δεν εικερίεις ότι ούτε το δέκατορ των πληροφοριών δημοσιεύει, έλλείπει χώρου;) Όβελισκορ της Κλεσαζτρας, Πόι- ος Βίμαι ([Ε] ευχριστώ πολύ διά το έσ- πάθωμα: ο Άνανίας έγέλασε πολύ με την συνταγήν σου, και θα την έδηροσάτω, αν δεν ειχον δημοσιεύσθ άλλην όρμαιν σχεδόν του Πρίγκιπος των Άθηνών) Όφελτιον Τρωα- δίτην, Έξοριστορ Έλληνα, Μαθρορ Ίπ- πότην (που τον άρσαι τόσον το Ναυτοπού- λο: διότι: του άρσαι και ή θάλασσα) Έρω- ράιδαν (ευχριστώ πολύ τώρα ή μεριπέτα του κ. Φαίδοσις είναι έντελώς καλά, αν και άδυνατη άκομη, αλλά γρηάρα θα δυναμώσθ) ή πληροφορία σου περὶ τή, δίδει είδες ότι ή Ζουλέικα άνεφάνη) Λεκιασμένη Πελερίταν κελ. κελ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 20 Μαρτίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκται μέχρι της 5 Μαΐου.

Ο χάρις των λέξεων, επί του όποιου δέον να γράφασι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τή Γραφήν μας ως φακίλλου, αν έκαστος περίγχει 20 φύλλα και τιμήται σφ. 3.

162. Λεξιγράφος.

Στην αρχήν και εις το τέλος χρώματος εκ των [χινών] Ταυτό γράμμα αν προσέσθι, Πανευθής θάποτελέσθ, Γνωστήν χώραν και μεγάλην, εκ των άφρικα- [νικών.]

Έσταιλη από του Τριτοκόλου.

163. Συλλαβογράφος.

Έν άρθρον, φθόγγον μουσικής και μέλος: εν γνώσης. Μιάς βασιλεύσης τόνομα. Άρχαίος θα δηλώσης.

Έσταιλη από του Άσπερ Πανεσίου.

164. Στοιχειόγράφος.

Έν των πτηνών εις παλαιόν Θεόν θα μεταβάλλθ, Έκει που έχει τώρα Τ, αν Ρ τυχαίως βλήθ.

Έσταιλη από του Ζήωρ ή Έλλιδ.

165. Πυραμίδς.

+ Οι σταυροί αποτελούν Κράτος. * + * = Θεός αρχαίος. * + * * = Άριθμητικόν άπρηρημένον. * * * + * * * = Άρχαίος στρατηγός. * * * * + * * * * = Έπιφανής Λακεδαι- [μόνος.]

Έσταιλη από Γεωργίου Π. Αλιδαξίτου

166. Κρυπτογραφικόν.

1232456789 = Ναυαρχος. 24359 = Λόγος κακός. 359 = Μέλος. 42396 = Δέρμα. 5359 = Φαιόμενον. 6206 = Άνεμος. 7329 = Δέντρον. 896569 = Προφήτης. 9548356 = Χώρα της Ασίας.

Έσταιλη από του Άστέρος της Αιταλούς

167. Έπιγραφή.
Ζητείται ή άνόγνωσις της έπιγραφής ταύτης:
T I E N A O
O A N M E Φ
X E Θ A P Y
E T I A K O
P O K A H Π
I Σ O Y M O
Έσταιλη από της Αύρας του Πήλου
168—173. Μαγικός φθόγγος μετ' άκροατιχίδος.

Τή άνταλλαγή ενός γράμματος έκαστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός και του αυτού φθόγγου εκκλησιαστικής μουσικής, σχημάτισον άλλας τόσας λέξεις, αν τάρχηκα ναποσιέλου μυσικόν βασίλει.

πυρός, Ίέρων, Λοκρός, Άνισος, όλκας, ήθος. Έσταιλη από του Λάιμαγιο Γιουτίε

174. Διπλή Μεσοστιχίς.

Τά δύο μεσαία γράμματα έκαστης των ζη- τούμενων λέξεων κατά σειράν αποτελούν: το πρώτα, αρχαίαν πόλιν, τα δεύτερα ποταμόν:

1. Έρπεσσόν. 2. Μέγας γλύπτης. 3. Έπίρ- ρημα. 4. Έπίθετον. 5. Νήσος του Αιγαίου. 6. Άρχαίος βασιλεύς.

Έσταιλη από Έλένης Ν. Τριτοκόλου

175. Φωνηεντόλιπον.

σπρ - μν - τ - πρντ - ζι - δ - τ - βλι.
Έσταιλη από του Καρδιογρωστον

176. Γρίφος.

Αξ Δικαίου
Ασία Κακού
Δικαιώ Σιάμ
Τέ Ήδη.

Έσταιλη από της Βασίλισσας της Δόξης

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Ασκήσεων του φύλλου 4.

34. Συρία (σύ, ροιά.) — 35. Παλόμη (πιά, λά, μί.) — 36. Αντιόχη - Άντιόχη.
37. ΠΗΠΟΣ 38. ΑΡΑΒΙΑ
ΠΟΥΣ ΡΙ ΜΙ
ΠΥΡ ΑΓΓΑΙΑ Α
ΟΣ Κ Ι Ρ Κ
Σ Α Ν Χ Ο
39. Το εϋ ποι- Κ Λ Ρ Ε Ι Ο Σ
εν του πάσχειν Ι Ν Α Υ
τιμώτερον. Α Ρ Κ Τ Ο Σ

(Η έπιγραφη χωρίζεται καθέτως εις τρεις διπλάς στήλας, έκαστη των όποιων άποτελείται από πέντε ζεύγη γραμμάτων. Η άνόγνωσις κατά στήλας, άρχεται από του πρώτου γράμματος του πρώτου ζεύγους, προχωρεί καταχωμένη εις το δεύτερον γράμμα του δεύτερου ζεύγους, έ- πειτα εις το πρώτον του τρίτου, και ούτως κ. α. αλλά έως αύτου, όπότεν πλέον άνέρχεται κα- τά τον ίδιον τρόπον.) — 40. Κατά — τά = κα + Άνω — έ = να + Μίδας — μί = δας = ΚΑΝΑΔΑΣ — 41-43. Τή άνταλλα- γήν διά του Χ: έγω, έχη, έρενος, σχήμα, σχεδόν. — 46. ΚΩΝΟΣ - ΑΓΑΥΗ (ΚΑσος, ΑΓύγια, ΝΑσικά, ΟΥ, ΣΗ.) — 47. Μέ- γα το εν συμφοράς φρονέει δ δει. — 48. Μεσσί- άδικιαν ο Κύριος. (μύς, ία, δική, άνω κύριος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λίστα ληπει 10, διά δι τας συνδρομητάς μας ληπει 6 μόνον. Έλάγιστος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι όλεγώτεροι των 10 πληρώνονται ως να ήσαν 10 λέξεις.]

Πάω την άνταλλαγήν εικονογραφημένων δελ- ταρίων και ευχριστώ τούς φίλους. — Κων- σταντίνος Χατζή Βασιλειών, Κέρκυρα. Γ—10

Α. καλλάσω εικονογραφημένα ταχυδρομικά δελτάρια. Απάντησις άσφαλής. Stavros L. Pissaridis, Alexandrie (Egypte) (Γ—1)